

Ластівки прощаються з рідним краєм



Василь Сухомлинський

Багато років під стріхою однієї хатини жили ластівки. Весною вони повертались з вирію, ластів'ят виводили, а восени відлітали в теплі краї. У хатині жили батько й мати, була в них дівчинка Оленка. Вона з нетерпінням чекала теплого весняного дня, коли з'являються ластівки. Це було для Оленки справжнім святом. Улітку дівчинка любила дивитись, як ластівки годують пташенят, вкладаються спати.

А восени, коли вони відлітали, Оленці ставало сумно: мовби розлучалася з дорогими друзями.

За кілька днів до відлітання ластівки збиралися великою зграєю, сідали на телефонних дротах напроти двору й довго там сиділи. Оленці здавалося, що ластівки сумують. Вона прислухалась до їхнього тривожного щебетання й думала: "Чому це вони так довго сидять?"

І маму спитала:

– Чому?

– Вони прощаються з рідною землею. Бо дорога до теплого краю далека й важка.

Оленка підходила до зграйки ластівок, що сиділи на дротах. Їй дуже хотілося, щоб ластівки і з нею попрощалися.